

กลายเป็น
ตำนาน
เทพ
ในเกม
สยอง
ขวัญ

我在无限
游戏里封神

คู่วีล่าเจียว
壶鱼辣椒

เขียน

เหมยเจวียน และ หักหัท

แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

กดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะ กลับมาพบกันอีกแล้วนะคะกับ ‘กลายเป็นท่านเทพในเกมสยองขวัญ’ เล่มนี้ก็ผ่านมาเกือบครึ่งทางแล้ว ในที่สุดไปหลิ่วก็สามารถหากล่องให้ถึงเออร์ดำมาร่วมทีมด้วย หลังจากสมาชิกทีมของคณะละครสัตว์เร่ร่อนครบห้าคน ก็ถึงเวลาตะลุยดันเจี้ยนให้ครบหกสิบดันเจี้ยน เพื่อบรรลุเงื่อนไขในการลงทะเบียนเข้าร่วมการแข่งขันลีก

ในเล่มนี้ ไปหลิ่วจะส่งคำท้าถึง ‘เฮยเถา’ ผู้เล่นอันดับหนึ่ง พญามัจจุราชในสายตาของใครหลายๆคน ทว่าตอนพบหน้ากันครั้งแรก ไปหลิ่วกลับรู้สึกแปลกๆกับเฮยเถา ความรู้สึกนั้นคืออะไร ติดตามอ่านต่อได้ในเล่มเลยคะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

235

เกมพูล 05

หวังซุ่นแก้ปัญหา เขาพยายามห้ามไปหลิว “ในการแข่งขันลีก ไม่มีผู้เล่นที่เข้าไปแข่งในอารีนาพร้อมกับวางเดิมพัน”

“กฏอนุญาตให้ทำได้ไหม” ไปหลิวเหลือบมองหวังซุ่น
หวังซุ่นชะงัก “อนุญาต”

แต่เขาก็รีบเสริมต่อด้วยความรวดเร็ว “แต่ผู้เล่นส่วนใหญ่ก็ไม่รอดชีวิตออกจากสนามตั้งแต่ช่วงอุ่นเครื่อง และการควบคุมบ่อนั้นต้องใช้เงินกับกำลังคนจำนวนมาก ทั้งยังนำความกดดันทางจิตใจมาสู่เหล่าสมาชิกในทีม หากแพ้ขึ้นมา ก็จะถูกรรดานักเลี้ยงโชคที่บ้าคลั่งทุบตีอย่างอนธนาถ!”

“งั้นแค่ชนะตลอดก็ได้แล้ว” ไปหลิวตอบออกมาง่ายๆ

เขาขัดจังหวะหวังซุ่นที่ยังอยากจะพูดต่อ “หลังจากนี้ก็ขอฝากกิลด์ไว้ที่นายด้วย ต่อไปอาจไม่สงบนัก พยายามระวังอย่าแสดงตัวพร้อมกับสมาชิกคนอื่น ๆ ละ

“...ไม่ฉันอาจถูกคนของกิลด์อื่นซ้อมเอาได้”

“...ทำไมถึงต้องถูกซ้อมด้วยล่ะ” ก่อนที่หวังซุ่นจะทันได้รู้ตัว ไปหลิวก็โบกมือลาอย่างสบายใจแล้วเดินไปหาสมาชิกของคณะละครสัตว์เร่ร้อนที่รอเขาอยู่ข้างนอก

หลังจากนั้นไม่นาน หวังซุ่นก็เข้าใจแล้วว่าทำไมไปหลิวถึงบอกว่าต่อไปคงไม่สงบนัก

“คุณหวังซุ่น บนฟอร์มทะเลาะกันใหญ่แล้ว!” มีคนรีบมารายงานหวังซุ่นอย่างเร่งด่วน อีกทั้งยังมองไปรอบๆ ด้วยความร้อใจ “แล้วท่านประธานกิลด์ไปล่ะ มีคนแอบอ้างเป็นเขาไปตั้งกระทู้ในฟอร์ม!”

หวังซุ่นเปิดหน้าต่างระบบ สีหน้าหม่นหมองลงเรื่อยๆ

บนสุดของฟอร์มมีกระทู้สีแดงสดอยู่สิบลูกว่ากระทู้ และคนที่ตั้งกระทู้ก็ไม่ใช้บุคคลนิรนาม กลับเปิดเผยชื่อจริงของตัวเองออกมาอย่างชัดเจน-- ล้วนเป็นไปหลิว

ในกระทู้สิบลูกว่ากระทู้นี้ เขาเยาะเย้ยกิลด์ใหญ่ทั้งสิบอย่างเผ็ดร้อน วิจารณ์แต่ละกิลด์ซะไม่มีชิ้นดี ในเวลาเดียวกันยังยกยอปอปั้นทีม ‘คณะละครสัตว์เร่ร่อน’ ของตัวเอง และยังส่งสารตำราไปถึงเฮยเถาผู้เล่นอันดับหนึ่งบนตารางอย่างหยิ่งยโส...

...[ผมไม่ค่อยพอใจที่ตัวเองถูกแปะป้ายว่าเป็นอันดับสองรองจากเฮยเถา แต่ผมจะยินดีมากถ้าได้เห็นเฮยเถาถูกแปะป้ายบนตัวว่าเป็นที่รองรองจากไปหลิว]

หวังซุ่นหน้ามืดตาลายจนเซถอยไปสองก้าว เกือบจะล้มลงไปแล้ว!

ตอนนี้ทุกคนต่างกำลังขับเคี่ยวอยู่ในฤดูกาลซัพพอร์ต แต่ประกายไฟเพียงเล็กน้อยระหว่างกลุ่มแฟนคลับที่สนับสนุนกิลด์ใหญ่แต่ละกิลด์ก็สามารถถล่มฟ้าได้แล้ว ทีมในแต่ละกิลด์ล้วนเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังแล้วระมัดระวังอีก เกรงว่าจะถูกศัตรูจับสังเกตได้แล้วโจมตีกลับ

ทว่าตอนนี้ไปหลิวกลับทิ้ง “ระเบิดปรมาณู” จำนวนมากกลางอากาศ แรงระเบิดจากทั้งฟอร์มจึงพุ่งเป้าไปที่ตัวก่อเหตุอย่างไปหลิวแบบที่ไม่เคยมีใครโดนมาก่อน

มีแฟนคลับจำนวนไม่น้อยที่โกรธจนเลือดขึ้นหน้า อยากมาปิดล้อมไปหลิวแล้วรุมกระทืบเขาลักยกเพื่อคลายโทสะ

หวังซุ่นซึ่งถูกไปหลิวโยนลงมาท่ามกลางความยุ่งเหยิง มองดูกระทู้เหล่านี้แล้วก็อยากนั่งอย่างไรรู้เรื่องราวอยู่บนเก้าอี้ เขายิ้มอย่างขมขื่น สองตาว่างเปล่า “ก่อเรื่องแล้วหนีไป ไปหลิว นายมันสวะจริง ๆ...”

อีกฟากหนึ่ง

ประธานกิลด์สละอย่างไปหิ้วกลับไม่สำนึกผิดต่อการกระทำของตัวเองเลยสักนิด ทั้งยังเคลื่อนไหวด้วยความโอหังมากขึ้นเรื่อยๆ เขาสวมแว่นกันแดดที่ตกแต่งประดับประดาซึ่งไม่รู้ว่าเป็นไปมาจากไหน แล้วเดินวงมาภายใต้การคุ้มกันของคณะละครสัตว์เร่ร่อนไปที่เซตเข้าเกม จากนั้นก็เงยหน้าเลือกเกมที่ยอยากเข้าไปเล่น

มู่อึ้งเงิงกวาดตามองรอบๆ อย่างระแวงระวัง แล้วพูดออกมาด้วยความสงสัย “ฉันคิดไปเองหรือเปล่า ทำไมฉันรู้สึกว่ามีสายตาดูฉันมาแบบไม่เป็นมิตรกับเราอย่างรุนแรง...”

“ไม่ใช่ นายรู้สึกไปเองหรอก” มู่อึ้งเงิงเปิดพอร์มแล้วมวดคิ้ว “บนพอร์มมีแต่กระตุ้ที่เกี่ยวกับพวกเราทั้งนั้นเลย แถมยังเป็นไปในทางลบ... เป็นเพราะมีคนใช้รหัสที่ตั้งชื่อว่าไปหิ้วไปตั้งกระตุ้ย้วยุกิลด์อื่น”

หลิวเจียอื่ก้มลงดู หลังจากไล่อ่านกระตุ้ทั้งหมด สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไปเป็นแบบนี้ = =

การกระทำแบบนี้ไม่ต้องคิดก็รู้เลยว่าไปหิ้วเป็นคนทำ...

...การตลาดแบบสวนทางรอบนี้รุนแรงมาก แม้ว่ามันจะสามารถดึงดูดความสนใจได้เป็นจำนวนมาก แต่ทางด้านหวังชุ่นน่าจะปวดหัวมากเลยทีเดียว

ถ้าแฟนคลับเหล่านี้ไม่สามารถเอาตัวไปหิ้วที่เป็นประธานกิลด์มาอัดระบายความโกรธ เกินครึ่งคงไประบายความโกรธกับคนในกิลด์...

ระหว่างที่พวกเขากำลังพูดคุยกัน ก็มีผู้เล่นซึ่งมีสีหน้าโกรธแค้นขยับเข้ามาใกล้พวกไปหิ้วอยู่เรื่อยๆ

ในกระตุ้ ไปหิ้วได้บรรยายลักษณะพิเศษของคณะละครสัตว์เร่ร่อนทั้งหมดไว้อย่างชัดเจน แม้แต่ตัวเองที่สวมแว่นกันแดดแบบใดก็ระบุเอาไว้ด้วย ดังนั้นผู้เล่นเหล่านี้จึงจำไปหิ้วได้อย่างรวดเร็ว

หลังจากไปหิ้วเลือกเกมได้แล้ว ก็หันไปลดแว่นกันแดดลงซ้าๆ เผยให้เห็นดวงตาสีดำยิ้มแย้มคู้หนึ่งขณะมองดูผู้เล่นที่เข้ามาใกล้เขาเหล่านั้น

ดูเหมือนเขาจะคิดว่าภาพตรงหน้านั้นน่าสนใจมากทีเดียว

แต่ไม่นานไปหิ้วก็หันมา “เข้าเกมกันเถอะ แผนการของเราคือ เล่นอย่างน้อยสิบเกมในหนึ่งวัน ถ้าใครรับไม่ไหวก็ให้ตะโกนว่าหยุด หลังจากพักแล้ว

ค่อยเข้าเกมอีกครั้ง”

แล้วคนทั้งห้าก็หายตัวไปท่ามกลางฝูงคน

ดวงตาสีเขียวแอบเปิดฝ้ามองภาพนี้จากมุมมุมหนึ่งโดยไม่ละสายตาจากนั้นก็หมุนตัวเข้าไปในเกมเลเวลสามเกมหนึ่ง

ภายในกิลด์สมาพันธ์นักเลี้ยงโชค ชาร์ลดึงผ้าพันคอออกจากหน้าอก

ด้ายทองแห่งโชคชะตา บักอยู่บนผ้าพันคอใหม่เป็นรูปมงกุฎ ใบหน้าของไปหลิวกะพริบเป็นระยะๆ ชาร์ลเก็บผ้าพันคอกลับเข้ากระเป๋า ก่อนจะยกแก้วไวน์แดงขึ้นชนกับอากาศด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่มี

“...แต่ชัยชนะและเงินทองที่โชคชะตามอบให้ ชนแก้ว”

ภายในกิลด์ราชา หงเถากำลังเขย่าขวดน้ำตาของโชคี่ นี่เป็นสิ่งที่หลิวเจียอี้ส่งคืนให้เธอ

สายตาของหงเถามองทะลุขวดแก้วทรงหยดน้ำออกไปไกล ราวกับกำลังนึกถึงดวงวิญญาณที่หายไปหลังจากทิ้งน้ำตาหยดนี้เอาไว้ จนกระทั่งมีคนมาเคาะประตูห้องของเธอ

ใครบางคนรีบร้อนผลักประตูเข้ามารายงานด้วยเสียงกระซิบ “ควินดูเหมือนจะไปหลิวจะอยากเข้าร่วมการแข่งขันลีกของปีนี้ครับ...”

“งั้นก็ปล่อยเขาไป” หงเถาเก็บขวดแก้วใบนั้น แล้วตอบไปอย่างเฉยเมย “พวกเราทำทุกอย่างเพื่อหยุดเขาแล้ว บางทีผลลัพธ์แบบนี้อาจจะจะเป็นผลลัพธ์ที่แท้จริงก็ได้มั้ง”

หงเถามองรูปภาพบนโต๊ะ นั่นเป็นรูปหมู่หลังจากผ่านด่านเจี้ยนขนาดใหญ่-- ปรธานกิลด์ก็เป็นแบบนี้ จำเป็นต้องทำหลายสิ่งหลายอย่างเพื่อรวมความเชื่อมั่นที่ผู้อื่นมีต่อตนเอง อย่างเช่นการถ่ายรูปหมู่

ในรูป หลิวเจียอี้ยกมูมผ้าคลุมแม่มดขึ้น เผยให้เห็นรอยยิ้มไร้เดียงสาที่หาได้ยากบนใบหน้าซึ่งมักจะเย็นชาของเธอ เธอมองหงเถาที่อยู่ด้านข้างด้วยสายตาที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความเชื่อมั่น โดยมีมานหมอกแห่งอนาคตและการทรยศอยู่เบื้องหลัง-- นั่นเป็นฉากหลังของเกมเลเวลสามแสนอันตรายนี้

แต่ความอันตรายนี้ดูเหมือนจะทำให้รอยยิ้มใสซื่อของหลิวเจียอี้หายไป

หลิวเจี๋ยยืนอยู่ด้านหลัง จีอีฝางที่มีใบหน้าเขียวช้ำนั่งอยู่ที่เท้าของหลิวเจี๋ยอีพลางคลี่ยิ้มสดใส ส่วนไททันที่ตัวมโหฬารก็นั่งคุกเข่าข้างเดียวอยู่ข้างหลังเงิบๆ แม้ว่าเขาจะพยายามก้มศีรษะลงมาแล้ว แต่กล้องก็ยังถ่ายได้แค่คางของเขาเท่านั้น

หงเถาเย็นอยู่ตรงกลางของทุกคน หลิวเจี๋ยอึ้งซบอยู่ในอ้อมแขนของเธอ-- พวกเขาเป็นคู่หลักของทีมในปีนี้ โดยมีคนทั้งหมดห้อมล้อมอยู่

สายตาของเธอเหลืออยู่ทีรูปใบนี้ครู่หนึ่ง จากนั้นหงเถาเย็นมือไปคว้ารูปนี้ลง หงเถาวางขวดใบนั้นไว้ในลิ้นชักที่ลึกที่สุด ก่อนเงยหน้าขึ้น “ประกาศข่าวเรื่องที่แม่มदन้อยทรยศกิลด์ราชาออกไปเถอะ”

แผ่นหลังของคนที่มารายงานชะงัก เขาเงยหน้าขึ้นพร้อมดวงตาแดงเรื่อ “ควีน แม่มदन้อยจะไม่กลับมาแล้วจริงๆ เหนอครับ...”

หงเถาสั่งการต่อไปโดยที่บนใบหน้าไม่มีอารมณ์ความรู้สึกใดๆ “...นำตัว ‘แม่ชี’ ผู้เล่นลับที่เราเตรียมไว้สำหรับลับเปลี่ยนกับแม่มदन้อยออกมา วันนี้จัดการให้เธอเข้าเกมพูล ฉันจะเริ่มฝึกพิเศษให้เธอในฐานะสมาชิกอย่างเป็นทางการ...”

ศีรษะของคนที่มารายงานตกลงอย่างไร้เรี่ยวแรง “...รับทราบครับ ควีน”
เมื่อคนรายงานทำท่าจะผลัดจากไป จู่ๆ หงเถาก็เรียกเขาไว้ “รอเดี๋ยว”

คนรายงานหันกลับมา เขาประหลาดใจที่พบว่าควีนซึ่งมักฆ่าด้วยความเด็ดขาดมาโดยตลอด ตอนนั้นกำลังกุมขมับหลวมๆ สายตาของเธอเหม่อมองรูปถ่ายบนโต๊ะทำงาน-- เขาจำได้ว่าเมื่อที่ควีนเพิ่งคว้ารูปใบนั้นลง

ไม่รู้ว่ทำไมเธอถึงตั้งรูปใบนั้นขึ้นมาอีก

คนรายงานเอ่ยถามด้วยความระมัดระวัง “ควีน ยังมีธุระอะไรอีกหรือครับ”

หงเถาหลับตา เธอยื่นปลายนิ้วเรียขาวไปลูบไล้ใบหน้าของหลิวเจี๋ยอีในภาพเบาๆ รวากับกำลังรู้สึกเศร้าโศกและหมดหนทาง ก่อนหลับตาลงอย่างเหนื่อยอ่อน แล้วโยนกล้องสองใบให้กับคนรายงาน

“...นี่เป็นไอเท็มพิเศษสองชิ้นที่เตรียมไว้ให้แม่มदन้อย ชิ้นหนึ่งเป็นแว่นส่องหนที่สามารถสอดส่องได้ตลอดเวลา โดยไม่ได้รับผลกระทบจากสภาพแวดล้อม

แล้วร้ายที่สามารถส่งผลกระทบต่อการใช้งาน...” หงเถาเงยไปพักใหญ่ๆ จากนั้นก็พูดต่อว่า “ส่วนอีกไอเท็มก็คือยาน้ำ พอเต็มแล้วจะสามารถฟื้นฟูการมองเห็นได้ตลอดเวลา

“คุณช่วยฉันส่งไปให้เธอเถอะ” หงเถาพูดเสียงแผ่ว “แล้วบอกเธอด้วยว่า--เจอกันครั้งหน้า คงเป็นบนสนามแข่งขัน

“...ไม่ว่าเธอจะเลือกทางไหน ในอนาคตอาจถูกสงสัยหรือถูกหักหลังก็อย่าได้เสียใจหรือหลบเลี่ยง แต่ให้มองดูด้วยตาของตัวเอง

“นี่ถือเป็นบทเรียนสุดท้ายที่ฉันจะสอนเธอ”

คนรายงานยืนนิ่งอยู่นานมาก ก่อนจะโค้งคำนับแล้วถอยไป “ครับ ควิน” หงเถานั่งเงยบ่าท่ามกลางความมืดอยู่นานมากพลาถมองดูรูปใบนั้นเพียงลำพัง สุดท้ายเธอก็วางรูปไว้ในส่วนลึกของลิ้นชักเช่นเดียวกับน้ำตาของไซคี

ในส่วนที่ลึกที่สุดของลิ้นชัก ยังสามารถมองเห็นรูปภาพเก่าแก่อีกใบหนึ่งได้อย่างเลื่อนราง หงเถาในรูปยังดูวัยรุ่น นิ่งอยู่บนตักของชายหนุ่มที่มองเห็นใบหน้าไม่ชัด เขากอดเอวเธอเอาไว้ ส่วนเธอก็ชูแขนขึ้นโบกมือพลาถยิ้มอย่างมีความสุข

หงเถาจัดการล็อกลิ้นชักนี้ แล้วลุกขึ้นจากไปโดยไม่แม้แต่จะหันกลับมามอง

กิลด์รุ่งอรุณทองคำ

แม้ว่ากิลด์อันดับสามจะมีชื่อที่เปล่งประกายเช่นนี้ แต่สำนักงานใหญ่กลับตั้งอยู่ด้านข้างเขตที่ค่อนข้างมืดเขตหนึ่งในเกม หากมองจากภายนอกอาคารนี้ดูเรียบๆ ไม่สะดุดตา ไม่ดึงดูดความสนใจของผู้คน เช่นเดียวกับรูปแบบของกิลด์ที่เรียบง่ายไม่โดดเด่นและเคร่งครัดเข้มงวด

แต่สิ่งที่ตรงกันข้ามก็คือ ภายในอาคารกลับเปิดไฟสว่างไสว สว่างราวกับอยู่ในฤดูร้อน ตรงหน้าผู้เล่นมีหน้าต่างระบบเพื่อวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนมากที่ส่งไปมาอย่างต่อเนื่องด้วยสีหน้าจริงจัง ดูเหมือนฐานทดลองเทคโนโลยีระดับสูงไม่เหมือนกิลด์ที่ผู้เล่นมารวมตัวกันเลยสักนิด

กิลด์รุ่งอรุณทองคำเป็นกิลด์ที่มีเอกลักษณ์ เมื่อเทียบกับกิลด์เปิดระดับสูง

ที่มีปริมาณคนค่อนข้างมากเพราะอนุญาตให้ผู้เล่นเข้าออกได้ กิลด์รุ่งอรุณทองคำ จึงเป็นกิลด์ปิดเช่นเดียวกับกิลด์ลำดับถัดมา

ผู้เล่นที่ต้องการเข้ากิลด์รุ่งอรุณทองคำล้วนต้องผ่านการตรวจสอบอย่างเข้มงวด และไม่มีใครรู้ว่ามาตรฐานการตรวจสอบของกิลด์นี้คืออะไร รู้เพียงว่า โดยพื้นฐานแล้ว มีผู้เล่นจำนวนน้อยมาก ๆ ที่จะสามารถเข้าหรือออกจากกิลด์นี้ได้ ดังนั้นภายในกิลด์จึงมีผู้เล่นทั่วไปค่อนข้างน้อย-- สิ่งนี้ทำให้การค้นหาข่าวสารภายในกิลด์เป็นไปได้ยาก และดูลึกลับมาก

ความประทับใจที่กิลด์ส่วนใหญ่มีต่อกิลด์รุ่งอรุณทองคำก็เป็นเหมือนกับที่หวังซุ่นประเมินไว้-- นี่เป็นกิลด์ที่รวมตัวคนต่างชาติเอาไว้

และก็จริงอย่างที่หวังซุ่นกล่าวไว้-- ประธานกิลด์ของกิลด์รุ่งอรุณทองคำ ก็เป็นคนต่างชาติ

“ก๊อก ๆ ๆ...!” ใครบางคนเคาะประตูห้องทำงานของประธานกิลด์ “หัวหน้าจอร์เจีย มีเรื่องจะรายงานครับ”

“เข้ามาได้”

ประตูห้องค่อย ๆ เปิดออก คนที่นั่งอยู่หลังโต๊ะทำงานเป็นผู้ชายร่างผอมสูง ผมน้ำตาลเข้ม นัยน์ตาสีน้ำตาลไหม้

หัวหน้าท่านนี้มีชื่อว่าจอร์เจีย ทำทางดูสุ่มแต่ไม่สูญเสียความอ่อนโยน จมูกโต่ง ใบหน้าตามที่แฟนคลับของพวกกล่าวไว้คือ บริสุทธิ์และสง่างามดุจ รุ่งอรุณ พร้อมความรู้สึกหรรษาสองประกายสีทอง พุดงาย ๆ ก็คือเขาดูแพง เป็นพิเศษ

ตอนที่หัวหน้าท่านนี้ลงสู่สนามการแข่งขันลีกเป็นครั้งแรก ก็ถูกแฟนคลับที่บ้าคลั่งลากตัวเข้าสู่เส้นปลอดภัย ได้รับป้ายทองวันตาย เป็นป้ายทองที่มีชื่อเสียงว่าได้มาจากการอาศัยหน้าตา-- ปัจจุบันเขาอยู่ในอันดับสามของตารางจัดอันดับความงาม อยู่ต่ำกว่าหงเถา เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ ไม่ชอบปรากฏตัวของจอร์เจีย

ใบหน้าด้านข้างของเขาดูเหมือนเข้าถึงง่าย แต่เมื่อเขามองคุณด้วย ใบหน้าตรง ความรู้สึกนี้จะหายไปทันที

เวลาจอร์เจียใช้สายตามองคน จะมองอย่างตั้งใจและเต็มไปด้วยพลัง

จนคนที่ถูกเขาจ้างมักอดไม่ได้ที่จะเข้าใจผิดว่า ‘ดูเหมือนฉันจะสำคัญต่อเขามาก’ แต่เมื่อคุณรู้จักเขาดีแล้ว ก็จะพบว่าเขาเพียงแค่ว่าตรวจสอบดูว่าคุณเป็นอันตรายหรือไม่ เป็นคนจริงจังหรือไม่น่าคบหาใหม่

ด้วยลักษณะนิสัยเช่นนี้ จอร์เจียจึงมัดผมยาวตรงสีน้ำตาลเข้มขึ้นเป็นทรงหางม้าอย่างเป็นระเบียบ เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ค่อยแข็งแรงนัก เพราะริมฝีปากล่างของเขามีสีชาวมอม่วง แต่กลับมองไม่ออกจากพฤติกรรมปกติต่างๆ ไปของเขาเลยแม้แต่นิดเดียว

ผู้มาเยือนเห็นจอร์เจียทำโตะลูกชิ้น ก็รีบก้าวไปข้างหน้าและขอให้เขานั่งลงอย่างกระวนกระวายทันที “หัวหน้า แพลเก่าของคุณที่ถูกพวกนอกรีตโจมตีจนปนเปื้อนยังไม่ดีขึ้น นั่งฟังผมรายงานก็พอแล้ว!”

จอร์เจียยกมือขึ้นปิดปากแล้วไอสองครั้ง หลังจากกล่าวขอโทษถึงได้นั่งลง

คนคนนั้นถอนหายใจ ก่อนรายงานว่า “หัวหน้า คือแบบนี้ครับ ช่วงที่ผ่านมา สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายเขตหนึ่งได้รับของนอกรีตมาสองชิ้น ชิ้นหนึ่งชื่อน้ำหอมก้าชกลีบกุหลาบแห้ง สีแดงระดับพิเศษอันดับที่หนึ่ง อีกชิ้นเหมือนจะเป็นชิ้นส่วนศพที่มีความเกี่ยวข้องกับน้ำหอมก้าชกลีบกุหลาบแห้ง ตามรายงานบอกว่าอันตรายมาก การแบ่งระดับพวกของนอกรีตในตอนหนึ่งยังไม่สามารถระบุได้

“ตามรายงานบอกว่าชิ้นส่วนศพเหล่านี้สามารถส่งผลให้พวกนอกรีตคนอื่น ๆ เกิดการกลายพันธุ์ ดังนั้นจะขังไว้ที่เขตหนึ่งซึ่งมีพวกนอกรีตหนาแน่นคงไม่ค่อยเหมาะนัก จึงเตรียมจะส่งไปยังเขตย่อยของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายที่อยู่ต่างประเทศ

“และมีแนวโน้มว่าจะส่งมายังเขตของพวกเรา ซึ่งก็คือเขตที่สาม” คนคนนั้นเปิดหน้าต่างระบบแล้วส่งให้อีกฝ่าย “เขตหนึ่งขอให้พวกเราเตรียมฐานที่มั่นว่างๆ ไว้แห่งหนึ่ง เพื่อใช้ขังของนอกรีตที่ไม่ทราบระดับความอันตรายชิ้นนี้แค่ชิ้นเดียว หัวหน้า ถ้าคุณตอบรับคำร้องขอของเขตหนึ่ง พวกเราจะออกจากเกมแล้วเริ่มเตรียมงานได้เลย”

จอร์เจียรับหน้าต่างระบบของอีกฝ่ายมา แต่เมื่อเห็นลายเซ็นบนหนังสือ

คำร้องก็ต้องขมวดคิ้ว “...ทำไมถึงเป็นหัวหน้าหน่วยที่สองเงินปุ้มหมิง การส่งของ นอกรีตสีแดงระดับพิเศษอันดับที่หนึ่งแบบนี้ โดยปกติแล้วต้องเป็นหัวหน้า หน่วยที่สามเป็นผู้ออกหนังสือคำร้องไม่ใช่เหรอ”

ผู้มาเยือนลึกลับอยู่ครู่หนึ่ง ดูเหมือนไม่แน่ใจว่าจะบอกจอร์เจียอย่างไรดี แต่สุดท้ายพอถูกจอร์เจียจ้องมาตรงๆ ก็ต้องยกมือยอมแพ้ ยอมสารภาพออกมา ตามตรง “...ได้ยืนยันว่าหัวหน้าหน่วยที่สามออกจากหน่วยแล้วครับ”

“ออกจากหน่วยแล้ว?” จอร์เจียชะงัก “ทำไมถึงออกจากหน่วย หัวหน้า คนนี้ดูเหมือนจะรักงานนี้มากนี่”

“...คุณอย่าคิดว่าคนอื่นจะเป็นเหมือนคุณสิครับหัวหน้า” เจ้าหน้าที่คนนั้น บ่น “ใช่ว่าใครๆ จะบังงานเหมือนคุณนะครับ เห็นได้ชัดว่าบาดเจ็บจนสามารถ ลากหุดพักผ่อนได้ แต่ก็ยังจะมาทำงานเพื่อฝึกฝน งานในสำนักจัดการพวก นอกรีตอันตรายเหนือขนาดนี้ เงินเดือนก็ไม่ได้สูงเท่ากับการหารายได้พิเศษ ในเกม ผมเข้าใจเลยว่าทำไมหัวหน้าคนนั้นถึงได้ลาออก”

จอร์เจียมองเขาด้วยสีหน้าเรียบเฉย “นี่เป็นหน้าที่อันศักดิ์สิทธิ์”

เจ้าหน้าที่คนนั้นรูดซิบปากของตนอย่างชาญฉลาด และไม่พูดอะไรอีก

หลังจากจอร์เจียตอบรับคำร้องครั้งนี้ ก็ส่งหน้าตาต่างระบบคืนให้เจ้าหน้าที่ คนนั้น เจ้าหน้าที่คนนั้นรับหน้าตาต่างระบบมาแล้วมองจอร์เจียอย่างเป็นกังวล เขาไม่ยอมจากไป แต่กลับกระซิบถามว่า “...จอร์เจีย น้องชายของคุณยังอะอะ โวยวายเรื่องที่คุณออกไปทำภารกิจโดยไม่พาเขาไปด้วยแล้วบาดเจ็บกลับมา อยู่อีกเหรอ”

เขาเรียก ‘จอร์เจีย’ ไม่ใช่ ‘หัวหน้า’ ชัดเจนว่าสอบถามเป็นการส่วนตัว

ความเร็วในการอ่านเอกสารของจอร์เจียช้าลง นิ้วมือของเขากำปากกา แน่น แต่กลับไม่เงยหน้าขึ้น

เจ้าหน้าที่คนนั้นเข้าใจทันที “หรือคุณยังโกรธที่น้องชายของคุณปิดบัง เรื่องที่เขาเข้าเกมมาแล้วหนึ่งปีแต่กลับไม่บอกคุณ แถมยังแอบเข้ากิลด์ของเรา เพื่อเข้าร่วมการแข่งขันลีก แต่สุดท้ายก็ถูกคุณรู้เข้า?”

จอร์เจียยังคงไม่พูดอะไร

เจ้าหน้าที่คนนั้นอดพูดเรื่อยเปื่อยไม่ได้ “คนหนุ่มก็ใจร้อนมุกๆแบบนี้แหละ

เขากังวลเรื่องคุณ ถึงได้ทำแบบนี้ บางทีคุณน่าจะลองพูดกับเขาดู คุณเป็นคนในครอบครัวคนสุดท้ายของเขา คุณก็รู้ว่าหลังจากถูกพวกนอกจิตตานั้นทำให้ปั่นป่วน สุขภาพของคุณก็ไม่ค่อยดีมาโดยตลอด ทั้งยังมักบาดเจ็บในแบบต่างๆ อีก เขาก็แค่อยากปกป้องคุณเท่านั้น...”

“เขาก็เป็นครอบครัวคนสุดท้ายของฉัน” จอร์เจียเงยหน้า ชัดจังหวะคำพูดของเจ้าหน้าที่คนนั้น “ถ้าเขายังคิดถึงความรู้สึกของฉันบ้างก็ไม่ควรปิดบังฉันแบบนี้”

เนื่องจากอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ อย่างรวดเร็ว ใบหน้าที่มักจะสงบนิ่งของจอร์เจียพลันปรากฏริ้วสีแดงจางๆ การหายใจก็เร็วเร็วขึ้น เขาก็มองหน้าปิดปากแล้วไอออกมาอย่างรุนแรง

“โอเค! โอเค! ผมไม่พูดแล้ว!! จอร์เจีย คุณใจเย็นหน่อย!” เจ้าหน้าที่คนนั้นยกมือขึ้นแล้วถอยออกไปอย่างช่วยไม่ได้ “สูดลมหายใจเข้าลึกๆ!”

จอร์เจียยกมือขึ้นด้วยสีหน้าเย็นชา “นายออกไปเถอะ”

เจ้าหน้าที่คนนั้นลังเลก่อนหมุนตัวเดินจากไป สุดท้ายก็อดปากมากกระซิบผ่านรอยแยกของประตูเข้ามาไม่ได้ “จอร์เจีย ผมได้ยินมาว่าหัวหน้าหน่วยที่สามออกจากหน่วยเพราะคนที่ชื่อไปหลิว”

“รายงานบอกว่าเขาเป็นคนทำน้ำหอมก๊ากลิบกุหลาบแห้ง แต่ไม่รู้ว่าทำไมเขตหนึ่งกลับปล่อยตัวเขาไป ทั้งยังพาตัวหัวหน้าหน่วยที่สามไปด้วย บางคนบอกว่าหัวหน้าหน่วยที่สามหลงรักไปหลิวคนนั้นถึงได้ตามเขาไป ไม่อย่างนั้นคงหาเหตุผลมาอธิบายไม่ได้แล้ว”

เจ้าหน้าที่คนนั้นยกไหล่ “ฟังดูประหลาดมากใช้ไหม ผมก็คิดว่าประหลาดมาก ดังนั้นนี่จึงเป็นแค่ข่าวลือ คุณฟังไว้ก็พอแล้ว”

เมื่อพูดจบ เขาก็รีบปิดประตูแล้ววิ่งหนีไปก่อนที่จะถูกคนหัวโบราณอย่างจอร์เจียจะดูว่าเป็นคนขึ้นินทา

จอร์เจียที่อยู่ในห้องใช้ความคิดพลางขมวดคิ้ว “ไปหลิว?”

อีกฟากหนึ่ง กลุ่มของไปหลิวที่เล่นครบสิบเกมก็ออกมาจากเกม

เสื้อและกางเกงของไปหลิวเปียกโชก รวากับถูกดึงขึ้นมาจากน้ำอย่างไรอย่างนั้น แต่ความจริงแล้วทั้งหมดนี้คือเหยื่อ ทันทีที่มูเคอออกมาจากเกม

กินอนนั่งอยู่บนพื้น หลิวเจียเอเองก็หย่อนสะโพกลงนั่งบนพื้นพลงทอบหายใจ ด้วยท่าทางครึ่งเป็นครึ่งตาย

มุ่ชื่อเจิงเป็นคนเดียวที่มีสภาพดีกว่าหน่อย เขายืนฟังผนงกรอกน้ำยาฟื้นฟู ค่ากำลังกายให้ตัวเอง โดยที่ปลายผมยังมีเหงื่อหยดต้ง ๆ

คนที่สภาพดีที่สุดย่อมต้องเป็นถึงเออร์ต่ำ นอกจากแผนหลังที่ชุ่มเหงื่อแล้ว ก็ดูไม่ต่างจากก่อนเข้าเกมเลย

ผู้เล่นที่อยู่ในเขตทางเข้าเกมซึ่งเดิมทีอยากจะทำวระาะเยาะเย้ยไปหลิวอย่างโหดร้ายพากันหันงศึระชะชาหนีบ--นี่เป็นครั้งที่สิบที่พวกเขาเห็นคนกลุ่มนี้ปรากฏตัวที่ทางเข้าเกม

คนบักกลุ่มนี้...สามารถผ่านด่านเกมเลเวลสองได้ด้วยเวลาเฉลี่ยไม่ถึงครึ่งช่วโมง กระทั่งเกมเลเวลสามบนหน้าจอกก็ถูกคนกลุ่มนี้เคลียร์ที่ละเกม ๆ ราวกับกลืนกินมันลงไป

ผู้ชมในเขตโทรทัศน์เล็กดูจนตาค้าง--พวกเขาเืองตามโทรทัศน์เล็กของห้าคนนี่ที่เหมือนขับรถด้วยความเร็วมากกว่าเดิม 32 เท่า บางครั้งพวกเขายังไม่เข้าใจเลยด้วยซ้ำว่าเกมเกมนั้นพูดถึงเรื่องอะไร ห้าคนนี้ก็ผ่านด่านอย่างรวดเร็วและเข้าสู่เกมต่อไปแล้ว

เดิมทีมีคนดำไปหลิวว่าไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงในฟอรัมมากมาย แต่ตอนนี้ในฟอรัมกลับเงียบกริบ ไม่มีใครกล้าส่งเสียงเลยสักคน

ถึงเออร์ต่ำนั้นแข็งแกร่งจนน่าตกใจเกินไปจริง ๆ

ไปหลิวไปหาผู้โจมตีหลักที่น่ากลัวขนาดนี้มาจากไหน! ค่าการต่อสู้ของคนคนนี้ต้องสูงมากขนาดไหนกัน ทำไมคนกลุ่มนี้ถึงตามความเร็วในการโจมตีของถึงเออร์ต่ำทันด้วย! มองตามความเร็วในการยิงปืนของคนคนนี้ได้ยังไง!

ด้วยความสนใจเป็นจำนวนมาก หัวข้อสนทนาเหล่านี้จึงแทนที่กระู้เดิมของไปหลิว และกลายเป็นประเด็นร้อนที่ทุกคนในเกมพูดถึงสำเร็จ

ไปหลิวที่นั่งอยู่บนพื้นเอ้อมมือไปทางด้านหลังแล้วลูบผมของตน จัดการสาางผมที่หลังศีรษะซึ่งมีน้ำหยดต้ง ๆ ให้เข้าที่ ก่อนถอนหายใจออกมาอย่างมีความสุข เขามอยิ้มแล้วมองไปทางถึงเออร์ต่ำ “เมื่อก็ู่ในเกมที่สิบ คุณเป็นคนที่ได้รับการสนับสนุนแตำมสูงที่สุดในหมู่พวกเรา-- ดูท่าว่าบรรดาผู้ชายก็ชื่นชอบ

รูปลักษณ์และความแข็งแกร่งของคุณมากเช่นกัน แน่หนอนว่าพวกเราก็คด้วย”

“...” ถึงเออร์ตาไม่ถนัดพูดคุยเรื่องแรงดึงดูดของตัวเองอะไรทำนองนี้
ดังนั้นเขาจึงเปลี่ยนเรื่องทันที “วันนี้ฝึกฝนแค่นี้ก่อนก็แล้วกัน พอออกจาก
เกมแล้ว พวกนายจะต้องทำความเข้าใจข้อมูลและรายละเอียดของคู่ต่อสู้
ในอนาคต”

“ยังจะมีการบ้านอีกหรือ...” มูซึ่อเงิงส่งเสียงประท้วง ก่อนล้มตัวลง
นั่งกับพื้น

ไปหิ้วทำมือโอเค

ภายในห้องเช่าของไปหิ้ว

ไม่รู้จะไปหิ้วไปหากระดานไวต์บอร์ดและปากกามาร์กเกอร์หลายด้าม
มาจากไหน เขาตั้งมั่นไว้ให้ถึงเออร์ตาเขียนคำอธิบาย ส่วนคนอื่นๆ ก็นั่ง
เรียงแถวอยู่บนเตียงตรงข้ามกับกระดานไวต์บอร์ดพลางจ้องไปที่อาจารย์ตั้ง
ซึ่งกำลังบรรยายบทเรียน

การถูกอดีตศัตรูจ้องมองด้วยสายตากระหายความรู้เช่นนี้ ทำให้ถึงเออร์ตา
พลันรู้สึกไม่สบายตัว แต่เขาก็ฝืนกดเก็บมันเอาไว้ ก่อนกระแอมครั้งหนึ่ง
จากนั้นก็ยกปากกามาร์กเกอร์สีแดงขึ้นแล้วเริ่มต้นร่างคำอธิบายบนกระดาน
ไวต์บอร์ด

“กิลด์ใหญ่ทั้งสิบในเกมคือศัตรูตัวฉกาจของพวกนาย พวกนายจะต้อง
เตรียมตัวต่อสู้กับกิลด์ใดกิลด์หนึ่งในนี้ให้ดี ๆ ดังคำที่ว่า รู้เขารู้เรา รบร้อย
ครั้งชนะร้อยครั้ง ต่อไปนี่ฉันจะพูดถึงจุดเด่นของแต่ละทีมให้พวกนายฟังตาม
ลำดับของกิลด์...”

ถึงเออร์ตาทักถามมองไปรอบ ๆ

“เนื่องจากฉันไม่ค่อยรู้เรื่องของทีมจากกิลด์ลำดับนี้มากนัก ส่วน
กิลด์ราชาพวกนายก็รู้สิกรู้ดีอยู่แล้ว ดังนั้นวันนี้กิลด์ที่เราจะพูดถึงก็คือกิลด์
อันดับสาม...”

“...กิลด์รุ่งอรุณทองคำ”

เมื่อการบรรยายของวันนี้จบลง คนอื่นๆ ก็เก็บของ ที่ควรรกลับบ้าน

ก็กลับบ้าน ที่ควรไปโรงเรียนก็ไปโรงเรียน ไปหลิวมองถึงเออร์ตาที่นั่งอยู่หน้า กระดานไวต์บอร์ดพลางเหม่อมองคำว่า ‘รุ่งอรุณทองคำ’ เขาจึงรินน้ำใส่แก้ว แล้วยื่นให้ “คุณรู้จักประธานกิลด์ของพวกเขาหรือครับ”

ถึงเออร์ตาเซงัก ไม่ได้รับแก้วน้ำมาจากไปหลิว “ฉันไม่อยากถามแล้วว่า ทำไมนายถึงได้รู้เรื่องนี้ด้วย”

“ดูออกนะครับ” ไปหลิววางแก้วน้ำลงด้านข้าง ก่อนนั่งลงข้างกาย ถึงเออร์ตา “คุณจงใจหลีกเลี่ยงที่จะพูดถึงสภิลของเขา -- โดยปกติแล้วนี่ เป็นท่าทีที่คุณมีต่อคนคุ้นเคย เล่าเรื่องประธานกิลด์จอร์เจียคนนี้ให้ผมฟัง ได้ไหมครับ”

ถึงเออร์ตาหิบบุหรีมวนหนึ่งออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วหันไปถาม ไปหลิว “สูบบุหรี่ได้ไหม”

ไปหลิวอมยิ้ม “คุณก็รู้ว่าผมไม่ชอบกลิ่นบุหรี แต่ถ้าคุณอยากสูบก็นสูบ เถอะครับ”

ถึงเออร์ตาจูดบุหรี แล้วสูบเข้าไปเฮือกใหญ่ “...ฉันกับเขาไม่นับว่า สนิทกัน เป็นแค่เพื่อนร่วมงานกันเท่านั้น เขาเป็นคนของสำนักจัดการพวก นอกรีตอันตรายเขตสาม รับผิดชอบพวกนอกรีตที่มีความอันตรายระดับสูง

“ถ้าจะพูดให้ถูก ความจริงคนที่นับว่าเป็นคนรู้จักเก่าแก่ของเขา...” ถึงเออร์ตามองไปหลิว “...คือนาย ไปหลิว”

ไปหลิวเข้าใจแล้ว “เกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นระหว่างผมกับเขาในใหม่โลนอื่น เหรอครับ”

“ตอนที่หมู่ชื่อเงินลูกน้องของนายลักลอบส่งพวกนอกรีตไปยังต่างประเทศ ดันพบเข้ากับจอร์เจียที่มาลาดตระเวน จึงจับตัวเขาแล้วส่งมาให้ นาย หลังจาก นายไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรกับจอร์เจียดี หรือจะพูดว่าหลังจากนายใช้พวกนอกรีต บางอย่างทำให้เขาเป็นเอนแล้ว หลังจากนั้นหนึ่งคืนก็ปล่อยตัวจอร์เจียกลับมา

“แต่หลังจากที่จอร์เจียกลับมาแล้ว สุขภาพของเขาก็ค่อยๆ อ่อนแอลง ดูเหมือนจะได้รับความทรมาณอย่างรุนแรงอยู่ทุกวัน จนสติสัมปชัญญะ ไม่เหมือนเดิม กระทั่งไม่สามารถเล่าออกมาให้ชัดเจนได้ว่าวันนั้นนายทำอะไร กับเขาแน่ บางครั้งยังพยายามฆ่าตัวตายอีกด้วย”

ถึงแอร์ต่ำค่อยๆ ฟันควันออกมา “...หลังจากนั้น อามันต์ น้องชายของจอร์เจียก็ทุ่มโถมตีสายการขนส่งที่มูชือเจิงดูแลอยู่ เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชาย และจบชีวิตไปพร้อมกับมูชือเจิง”

ทดลองอ่าน

บทที่

236

เคมพล 06

ไปหิ้วให้ความเห็นง่ายๆ ว่า “นี่ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องที่ผมจะทำในใหม่ไลน์อื่นจริงๆ”

ถึงเออร์ตาเหลือบมองเขา “ถ้าเรื่องมีแค่นี้ ก็คงเป็นเพียงเรื่องไม่สำคัญเรื่องหนึ่งที่ท่ามกลางอาชญากรรมมากมายที่นายก่อ”

เขาชะงักไปครู่หนึ่งและกล่าวว่า “และฉันก็คงจำมันไม่ได้จนถึงตอนนี้”

ไปหิ้วหันมามองถึงเออร์ตา “แล้วต่อมาเกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือครับ”

“...หลังจากอำมันต์ตาย จอร์เจียก็ได้สติ แต่เรื่องที่อำมันต์ตายเพื่อแก้แค้นให้เขากลับทำร้ายเขาอีกครั้ง จอร์เจียซึ่มเศร้าย่างรุนแรง เขาอยากทำงานแต่กลับไม่สามารถทำงานได้ตามปกติ สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายจึงบังคับให้เขาลาหยุดพักผ่อนยาว...”

“หลังลาพัก จอร์เจียก็ขังตัวเองอยู่ในห้องอำมันต์ นั่งอยู่ในนั้นทั้งวัน ฉันเคยไปหาเขาหลายครั้ง พยายามคุยกับเขา ถามว่าไปลิวทำอะไรเขากันแน่ แต่เขาเพียงพึมพำกับตัวเองอย่างเสียดสี--ไม่ควรเป็นแบบนี้ อนาคตที่ฉันเห็นไม่ใช่แบบนี้ คนที่ตายควรจะเป็นฉัน ควรจะเป็นคนอื่นๆบนโลกใบนี้ แต่ไม่ใช่อำมันต์...”

ถึงเออร์ตาเรียบไปครู่หนึ่ง เขากัดกันบุนุหรือพลาถงเงยหน้าขึ้นมองคำว่า “รุ่งอรุณทองคำ” บนกระดานไวต์บอร์ด

“ต่อมาฉันลองสอบถามเพื่อนร่วมงานของเขา จอร์เจียเคยเล่าใหม่ว่า

ไปลี้วทำอะไรเขากันแน่ เพื่อนร่วมงานของเขาบอกว่า จอร์เจียเล่าว่าไปลี้วให้เขา ดู ‘อนาคต’

“ไม่มีใครรู้ว่า ‘อนาคต’ ที่จอร์เจียเห็นเป็นยังไง แต่ต่อมาก็เกิดเรื่องที่น่าหือ ความคาดหมายของฉันขึ้น”

ถึงเออร์ตามองไปหาลีวพลางกล่าว “ไปลี้วบุกทำลายฐานที่มั่นลับของ สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายหกแห่งติดต่อกัน และชิงพวกนอกรีต อันตรายระดับสูงซึ่งถูกพวกเราคุ่มขังเอาไว้ไปไม่น้อย แม้พวกเราจะฆ่า มีอปีนตัวตลกที่มานุกสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายได้ แต่ก็ยังเสียหาย หนักมาก

“เรื่องที่น่ากลัวที่สุดของเหตุการณ์นี้ไม่ใช่ความเสียหายที่เกิดขึ้น แต่ เป็นไปลี้วรู้ตำแหน่งฐานที่มั่นลับของสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายได้ยังไง ตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์แบบเฉพาะเจาะจงของฐานที่มั่นซึ่งใช้ซึ่งพวกนอกรีต สีแดงระดับพิเศษที่มีความเสี่ยงสูงและผ่านการทรมานมาแล้วทุกรูปแบบ ซึ่งมี เพียงจอร์เจียเท่านั้นที่รู้ และเขาย่อมไม่มีทางบอกออกไปง่าย ๆ

“...นอกจากจะพูดให้ใครบางคนที่จอร์เจียเชื่อมั่นจนหมดหัวใจทราบ แต่ คนที่อยู่ในใจของจอร์เจียมีแค่ امنیتเท่านั้น”

ถึงเออร์ต่ำถอนหายใจเบา ๆ “แม้ไม่เต็มใจจะเชื่อว่าจอร์เจียอาจทรยศ สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายด้วยการบอกตำแหน่งของฐานที่มั่นลับให้ ไปลี้วรู้ แต่เพื่อความระมัดระวัง พวกเราจึงเริ่มสอบสวนจอร์เจีย

“จอร์เจียผ่านการทดสอบจากตาชั่งของผู้พิพากษา 127 รอบ จนพวกเรา มั่นใจว่าเขาเกลียดไปลี้ว และไม่มีทางทรยศสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตราย อีกทั้งไม่มีทางทรยศต่อสันติภาพและความยุติธรรมของตน แต่หลังจากทุกฝ่าย ที่เกี่ยวข้องลองซึ้งน้ำหนักดู ท้ายที่สุดก็ยังตัดสินใจว่าจะรักษาตำแหน่งของ จอร์เจียเอาไว้ชั่วคราว และย้ายการสอบสวนจอร์เจียจากบนพื้นไปได้ทัน

“ในโลกแห่งความจริง การสอบสวนจอร์เจียถึงจุดติดขัด แต่ในเกมส์ นั้นเห็นว่าจะดู ๆ ในทีมของไปลี้วก็มีสมาชิกตัวสำรองสวมหน้ากากคนหนึ่งปรากฏกาย อยู่หลายครั้ง พลั้งการโจมตีของเขาแข็งแกร่งมาก ฆ่าคนด้วยความเยือกเย็น เฉียบขาดดั่งเช่นเครื่องจักรสังหาร ทั้งรูปร่างภายนอกและส่วนสูงล้วนคล้ายคลึงกับ

จอร์เจีย แต่สิ่งที่ทำให้ฉันสงสัยที่สุดก็คือสกลของเขา”

ถึงเออร์ตาจ้องไปหลิวครึ่งหนึ่ง ก่อนหันไปดูบุหรีแล้วพิมพ์ด้วยเสียงแหบต่ำ “สกลของเขาคือธนูที่มีชื่อว่าธนูย่อนรอย มันสามารถย่อนเวลาของร่างกายของมนุษย์ไปสามชั่วโมงก่อนหน้านี้ได้

“และระยะเวลานับตั้งแต่ตอนที่อามันต์ตายจนพวกเราพบศพก็คือสามชั่วโมงพอดี”

ถึงเออร์ตาสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ สองครั้ง “ฉันตามหาตัวจอร์เจียจนเจอแล้วถามว่าเขาใช้สมาชิกตัวสำรองในทีมของไปลิ้วที่ปรากฏตัวขึ้นหลายครั้งคนนั้นหรือไม่ เขายอมรับ

“ฉันไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงเลือกเข้าทีมของไปลิ้ว จอร์เจียผ่านการทดสอบจากตาชั่งของผู้พิพากษาแล้ว ฉันเชื่อว่าส่วนลึกในจิตใจของเขาเกลียดไปลิ้ว เขาโหยหาสันติภาพและความยุติธรรม จึงไม่รู้ว่าทำไมเขาถึงยอมเป็นธนูในมือของไปลิ้ว

“ดังนั้นฉันถึงถามเขาว่าทำไม จอร์เจียพูดว่า ไม่ว่าเขาจะพยายามกอบกู้สักเท่าไร ก็ไม่มีทางพออนาคตไปสู่หนทางแห่งสันติภาพและความยุติธรรมได้ และไม่ใช่อนาคตที่อามันต์จะมีชีวิตอยู่ เขาต้องการแก้ไขอนาคตนี้ให้ถูกต้องและมีเพียงไปลิ้วเท่านั้นที่มีหนทางเปลี่ยนแปลงอนาคต

“แม้เขาจะเกลียดไปลิ้วที่สุด แต่ก็ยังเต็มใจจะเป็นธนูซึ่งอาบไปด้วยเลือดของผู้บริสุทธิ์ในมือของไปลิ้วเพื่ออนาคตที่ถูกต้อง และทันทีที่อามันต์กลับสู่อนาคตของตัวเอง เขาก็จะตายเพราะบาปของตัวเอง นั่นถึงจะเป็นอนาคตที่ถูกต้อง”

บุหรีของถึงเออร์ตาเผาไหม้ไปจนหมดสิ้นระหว่างการสนทนา ไปลิ้วยืนที่เขี่ยบุหรีให้เขาพาลงเลิกคิ้วมองดูถึงเออร์ตาที่จู่ ๆ ก็เงยไป “แล้วจุดจบสุดท้ายของจอร์เจียบนเส้นโลกนั้นล่ะครับ”

ถึงเออร์ตาขยี้ก้นบุหรีลงในที่เขี่ยบุหรีซึ่งไปลิ้วส่งให้โดยไม่พูดอะไร ก่อนหันมาพ่นควันใส่ไปลิ้ว “เขาติดตามไปลิ้วจนชนะการแข่งขันลีก และได้รับหนึ่งความปรารถนา ฉันไม่รู้ว่าเขาอธิษฐานขออะไร แต่เขาฆ่าตัวตายในวันถัดมา

“จอร์เจียตายตรงตำแหน่งที่อามันด์ตายในตอนแรก หลังจากนั้นสามชั่วโมง พวกเราก็พบศพของเขา”

“ผมหวังว่าอามันด์จะสามารถฟื้นคืนชีพมามีอนาคตที่ถูกต้อง”

ในความฝัน จอร์เจียเห็นตัวเองที่เลอะเลือดตลอดร่าง คุณเขอาธิษฐานตรงหน้าแสงกลุ่มหนึ่งซึ่งมองไม่เห็นรูปร่าง ข้างกายเขาคือคันธนูเรียวยาววาลีเงินขึ้นสนิม

เขารับรู้ได้อย่างเลือนรางว่าตรงหน้าเขามีแสงสว่างจ้ากลุ่มหนึ่งปรากฏขึ้นอย่างน่าอัศจรรย์-- ดูเหมือนเทพเจ้าจะมีอยู่จริง

เทพเจ้าถามเขาว่า “เจ้าไม่ต้องการมีชีวิตอยู่ในอนาคตที่ถูกต้องหรือ”

จอร์เจียเห็นตัวเองสายหน้า “ผมไม่ควรมีอนาคตแบบนั้น ผมเลือกทางผิด ผมต้องรับผิดชอบ ความตายจึงจะเป็นอนาคตที่เหมาะสมกับตัวผมในตอนนี้”

ดังนั้นเทพเจ้าจึงถามเขาอีกว่า “เจ้าเป็นผู้ชนะที่มีจิตใจดี เจ้าไม่ยอมให้คนอื่นได้มีชีวิตอยู่ในอนาคตที่ถูกต้องเหมือนกันหรือ”

จอร์เจียสายหน้าอีกครั้ง “อนาคตที่ผิดพลาดล้วนเกิดจากการเลือกด้วยตัวเองของทุกคนบนโลกใบนี้ ก็เหมือนกับผมที่ควรจะรับผิดชอบต่อทางเลือกที่ไม่ถูกต้องของตน ทุกคนในโลกก็เช่นเดียวกัน พวกเขาควรแบกรับอนาคตที่โหดร้ายซึ่งเกิดเพราะพวกเขาหลงระเริงตามใจตัวเอง”

จากนั้นเทพเจ้าก็พูดอีกว่า “อามันด์ก็เป็นเช่นนี้ เจ้ากำลังหลงไปกับความผิดพลาดของเขา และมอบอนาคตที่ถูกต้องให้เขาหลังจากที่เขาตัดสินใจเลือกทางผิด

“นี่คือความปรารถนาและความเห็นแก่ตัวของเจ้า จอร์เจีย นี่คือการอยู่ดีของเจ้า”

จอร์เจียหลับตา ก้มหน้าเงียบอยู่นานมาก เลือดหยดจากขนตาลงสู่พื้นราวกับน้ำตาแห่งความสมเพชตัวเอง

“ใช่แล้ว นี่คือการจิตใจที่เห็นแก่ตัวของผมในฐานะพี่ชาย ผมรู้ว่าเขาทำผิดและเขาควรรับผิดชอบ แต่ผมหวังเพียงว่าบาปทั้งหมดจะตกอยู่ที่ผม

ไม่ใช่อำมันต์

“แต่ผมรู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้”

เทพเจ้าพูดว่า “เจ้าและอามันต์ล้วนมีราคาที่ต้องจ่ายสำหรับความปรารถนาที่เห็นแก่ตัวและความอยุติธรรมของตัวเอง

“ในฐานะคนบาป เจ้าจะต้องสูญเสียอนาคตที่มีอามันต์อยู่ตลอดเวลา ส่วนอามันต์จะไม่มีทางได้อยู่ในอนาคตที่มีพี่ชายอย่างเจ้าคนนี้อยู่ตลอดเวลาเช่นกัน

“ยกเว้นชั่วขณะที่เกิด พวกเจ้าจะกลายเป็นพี่น้องที่ต้องสวนทางกันตลอดเวลา”

จอร์เจียอยากตื่นจากความฝันที่ทำให้เขาไม่สบายใจนี้ แต่ไม่ว่าเขาจะพยายามตื่นรจนสักเท่าไร ความฝันก็ยังคงดำเนินต่อไป ก่อนจะเกิดรอยร้าววิ้งทับกันไปมา แล้วแตกเป็นเสี่ยงๆ

เขาเห็นตัวเองคุกเข่าอยู่ตรงหน้าคนที่ซ่อนตัวอยู่ในความมืดด้วยความเคารพ ด้านหลังคอบเลื้อยเปล่าๆของตนเต็มไปด้วยรอยแฉี่สีแดงเข้มไขว้ทับกัน ชายคนนั้นค่อยๆ จัดแฉี่สีดำในมือ แล้วใช้ปลายรองเท้าหนังเขยคางของจอร์เจียด้วยท่าทีเกียจคร้าน ในที่สุดจอร์เจียที่อยู่ในความฝันก็ได้เห็นใบหน้าของชายคนนั้นอย่างชัดเจนลึกๆ

คนคนนั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้หนังตัวใหญ่ มีใบหน้าหล่อเหลาไร้พิษภัยแบบคนเอเชีย บนใบหน้าประดับด้วยรอยยิ้มจางๆ เป็นมิตร น้ำเสียงฟังรื่นหู ดูเหมือนเขากำลังคุยกับตน “จอร์เจีย ผมพอใจในตัวคุณมาก

“ผมรู้ว่าคุณไม่ได้ยอมรับผมทั้งหัวใจ แต่คะแนนของคุณก็ยอดเยี่ยมเกินไปจริงๆ” ไป่ลิวหลูปตาพลงใช้ด้ามแฉี่เขยคางของจอร์เจียขึ้นแทนปลายรองเท้าของตัวเอง

ไป่ลิวออกแรงเขยคางจอร์เจียอย่างมุ่งร้ายราวกับกำลังเล่นกับตุ๊กตาล้ำคอเรียวของจอร์เจียแขนงชั้นจบนสุด ลูกกระเดือกของเขาขยับขึ้นลงอย่างอดกลั้น เผยให้เห็นรอยแฉี่เหนือกระดูกไหปลาร้าอย่างชัดเจน

“ในการแข่งขันสนามหนึ่ง คุณสามารถฆ่าผู้เล่นธรรมดาซึ่งไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกับคุณไปสิบกว่าคนโดยไม่ลังเล คุณบอกว่าจะให้ข้อมูลฐานที่มั่นลับ

หกแห่งก็มอบให้ พอเอาข้อมูลการตายของอดีตเจ้าหน้าที่ของคุณร้อยกว่าคน มาวางตรงหน้า คุณก็ไม่แม้แต่จะกะพริบตา”

“ไปลี้วชมเซยเขาด้วยน้ำเสียงทอดถอนใจ “ไม่ว่ารูปลักษณ์หรือพลัง ความสามารถ คุณก็สมบูรณ์แบบราวกับเครื่องจักร

“ในเกมส์มีบางคนชมคุณว่า คุณเป็นจิตวิญญาณอันงดงามที่ไร้ความรู้สึก” ไปลี้วใช้นิ้วโป้งลูบใบหน้าที่เราซึ่งอารมณ์ใดๆ ของจอร์เจีย “ผมค่อนข้าง เห็นด้วยกับเรื่องนี้ มองไม่ออกเลยว่าคุณคือหัวหน้าจอร์เจียผู้ศักดิ์สิทธิ์สูงส่ง ในตอนแรกคนนั้น

“มันทำให้ผมแปลกใจจริงๆ ว่าความตายของคนใกล้ชิดคนหนึ่งสามารถ ทำให้คุณเปลี่ยนไปได้ขนาดนี้เลยหรือ”

ไปลี้วชักมือกลับ เขาก็แส้พรางครุ่นคิด “ผมเองก็เคยผ่านเรื่องราว แบบเดียวกัน แต่ความเปลี่ยนแปลงเพียงอย่างเดียวที่เกิดขึ้นกับผมก็คือ ผม จะรู้สึกโมโหจนควบคุมตัวเองไม่อยู่ เมื่อเห็นใบหน้าที่เหมือนกันมากของคุณ กับน้องชาย”

น้ำเสียงของเขาเอื่อยเอื่อยแผ่วเบา ทำให้ผู้คนคาดไม่ถึงสักนิดว่าขณะที่ พูด เขาจะยกมือสะบัดแส้ใส่ออร์เจียอย่างโหดร้าย

แต่จอร์เจียที่คุกเข่าอยู่ดูเหมือนจะคุ้นเคยกับการที่ไปลี้วเขี่ยนตีเขาแล้ว นี่เป็นเพียงแรงสั่นสะเทือนเล็กๆ น้อยๆ ที่เขาต้องอดทน เขายังคงนั่งก้มหน้านิ่ง

“ขอผมคิดก่อนว่าในเกมส์นี้ คุณยังผู้บริสุทธิ์ที่น่าสงสารเหล่านั้น ตรง จุดตายจุดไหนบ้าง” ไปลี้วถามเบาๆ “ผมเชื่อว่าหัวหน้าจอร์เจียของพวกเรา จะต้องจำได้แน่ จริงไหม”

ชนตาของจอร์เจียขยับเล็กน้อย เขากะระชิบตอบว่า “ผมจำได้”

ไปลี้วหรีตาลงครึ่งหนึ่ง “คุณควรได้รับโทษที่ฆ่าคนอย่างโหดเหี้ยม ถอดเสื้อ”

จอร์เจียลุกขึ้นยืนแล้วถอดเสื้อ บนร่างกายเขาเต็มไปด้วยรอยแผลไขว้ทับ กันไปมา ทั้งยังไม่เคยลดลง ราวกับงูพิษที่พันอยู่รอบเอวและต้นขาของเขา มันเลื้อยพันไปทั่วผิวขาวบริสุทธิ์ของเขาพลงซู่ฟ่อ

ลมหายใจของจอร์เจียในความฝันหอบถี่--ท่ามกลางความมุงนง เขา

พลันตระหนักได้ว่ารอยแสบแต่ละรอยแสดงถึงคนที่เขาส่งมาหนึ่งคน

คนตรงหน้ากำลังทรมาณเขา

คนคนนั้นรู้ดีว่าเขาไม่มีทางรู้สึกเจ็บกับการถูกแสบฟาดลงบนผิวหนังแค่นี้ แต่เขาจะรู้สึกเจ็บปวดอย่างสุดแสนจากความไม่บริสุทธิ์ ความไม่ถูกต้อง และความอยุติธรรมของตัวเอง

ดังนั้นไม่ว่าเมื่อไหร่ที่เขาเข้าร่วมการแข่งขัน เมื่อจอร์เจียฆ่าคนในอารีนา หลังจบเกม คนคนนี้จะให้จอร์เจียรายงานชื่อคนที่เขาส่งมาและตำแหน่งที่เขายิง จากนั้นไปลู่วิ่งจะมอบรอยแสบให้จอร์เจียในตำแหน่งเดียวกัน

ไปลู่วิ่งใช้รอยแสบและความเจ็บปวดเหล่านั้นเพื่อเตือนให้จอร์เจียนึกถึงความจริงอันโหดร้ายว่า เรื่องที่ผมทำกับคุณ ยังไม่โหดเทียบเท่าที่คุณทำกับคนเหล่านั้นเลย

เพื่อปกป้องรอยแสบ จอร์เจียจึงสวมชุดเครื่องแบบที่มีซิปปยาวถึงคอ ซึ่งสามารถอุดซิปปขึ้นถึงใต้คาง หลังจากอดทนต่อการระเบิดอารมณ์ของไปลู่วิ่ง จอร์เจียก็ลุกขึ้นยืนอย่างมั่นคงแล้วสวมเสื้อผ้า และโค้งคำนับไปลู่วิ่งด้วยความเคารพ ก่อนถอยออกจากห้องไป

จอร์เจียเห็นตัวเองเดินทะเลทางเดินที่ละเส้นๆ โดยที่สายตามองตรงไปข้างหน้า จนถึงหน้าห้องห้องหนึ่ง เขาเปิดประตูและเดินเข้าไป จากนั้นก็พุ่งเข้าไปข้างซักโครกแล้วอาเจียนออกมาทันที เขาอาเจียนพลางเการอยแสบบนตัวอย่างเจ็บปวดรวดร้าว

ดูเหมือนเขาอยากอาเจียนบางสิ่งบางอย่างที่ทำให้รู้สึกขยะแขยงออกจากร่างกายของตน แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ทำได้เพียงแค่อาเจียนออกมาเป็นน้ำใสๆ ในที่สุดพฤติกรรมนี้ก็ทำให้ทั่วทั้งร่างของจอร์เจียเกิดการชักรกระดูก

จอร์เจียทรมาณตัวเองอย่างต่อเนื่องด้วยวิธีการต่างๆ กระทั่งใช้มีดเล็กๆ ทำเครื่องหมายบนรอยแสบ พยายามทำให้รอยเหล่านี้ลึกขึ้นเพื่อลงโทษตัวเอง จอร์เจียอ้าปากหอบหายใจเสียวๆ น้ำตาไหลพราก

สุดท้ายจอร์เจียก็เห็นตัวเองนอนหมดแรงอยู่บนเตียง เขาอนอนขดตัวพลางกำนาฬิกาพอกอย่างเหม่อลอย ดูเหมือนเขาอยากเปิดมันออกดู แต่สุดท้ายก็ทำได้เพียงจุ่มมัน แล้วหลับตาทั้งที่มีน้ำตาคลอเบ้า ก่อนจะผล็อยหลับไป

จอร์เจียรู้จักนาฬิกาพกเรือนนี้ เขารู้ว่าช่างในนาฬิกาพกเป็นรูปเก่าของตน
กับอามันด์

ไปหลิวไปส่งถึงแอร์ท่าข้างนอก พวกเขาเดินไปบนถนนขณะที่พูดคุยกัน

“ผมสงสัยมาก พอคุณรู้ว่าจอร์เจียทรยศสำนักจัดการพวกนอกรีต
อันตราย ย่อมต้องรีบแจ้งสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายทันที” ไปหลิว
หันไปมองถึงแอร์ท่า “แล้วทางสำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายจัดการ
กับเขายังไง”

ถึงแอร์ท่ายกแขนขึ้นสวมแจ็กเก็ตจนเสร็จ ก่อนหันมากล่าวว่า “ก่อนอื่น
ก็สั่งรีบตำแหน่งของจอร์เจีย จากนั้นจึงเริ่มสืบสวนหาสาเหตุการทรยศของจอร์เจีย
ผลคือการสืบสวนเพิ่งเริ่ม จอร์เจียก็หนีไปแล้ว

“ขณะนั้น สำนักจัดการพวกนอกรีตอันตรายมีข้อสันนิษฐานอยู่สองข้อ
อย่างแรกบอกว่าไปหลิวใช้พวกนอกรีตมาทำให้จอร์เจียปนเปื้อน พอค่าสติลดลง
ก็ถูกไปหลิวควบคุม

“แต่เรื่องนี้ไม่มีทางอธิบายข้อเท็จจริงที่จอร์เจียบอกไปหลิวถึงตำแหน่ง
ของฐานที่มั่นลับทั้งหกแห่งได้--ต่อให้จอร์เจียจะเป็นบ้า แต่ถ้าไปหลิวไม่สามารถ
ทำให้จอร์เจียที่เป็นบ้าเชื่อใจเขาร้อยเปอร์เซ็นต์ ก็ไม่มีทางได้ตำแหน่งของ
ฐานที่มั่นลับจากปากของจอร์เจียแน่

“ยังมีอีกทฤษฎีที่คนเหล่านั้นคาดเดากันเอาเอง...” พุดมาถึงตรงนี้
ถึงแอร์तालั่งเลอยู่ครู่หนึ่งอย่างน่าประหลาด จากนั้นสีหน้าของเขาก็เปลี่ยน
เป็นบิดเบี้ยว “บางคนเดาว่าจอร์เจียตกหลุมรักนายตามทฤษฎีสตอกโฮล์ม
ซินโดรม¹ ดังนั้นจึงถูกนายควบคุมโดยสมบูรณ์”

ไปหลิวเลิกคิ้ว “เขตหนึ่งของพวกคุณก็ช่างลึกลับได้เนอะ”

“...นี่ไม่ใช่ข่าวลือ เพื่อเสาะหาความจริง พวกเราต้องสันนิษฐานจาก
มุมมองต่างๆ” ถึงแอร์तालဲแก้ตัวอย่างยากลำบาก จากนั้นก็จ้องไปหลิว แล้ว

---

¹ เป็นอาการของคนที่ตกเป็นเชลยหรือตัวประกันเกิดมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนร้าย
หลังจากใช้เวลาอยู่ด้วยกันระยะหนึ่ง และอาจจะลงเอยด้วยการปกป้องคนร้ายหรือยอมเป็นพวก
เดียวกัน

กล่าวเสริมอีกเล็กน้อย “ในตอนนั้นที่ข้อสันนิษฐานนี้ฟังดูมีความเป็นไปได้ก็เพราะว่าบนร่างกายของจอร์เจียมักมีรอยแผลอย่างไ้ที่มาจากที่ไป และอาวุธของนาย...ของไป่ลี่ก็เป็นแส้พอดิบพอดี”

ไป่ลี่ “...”

ตัวเขาในไหม้ไลน์อื่นเล่นแรงขนาดนี้เชียว?

ทดลองอ่าน